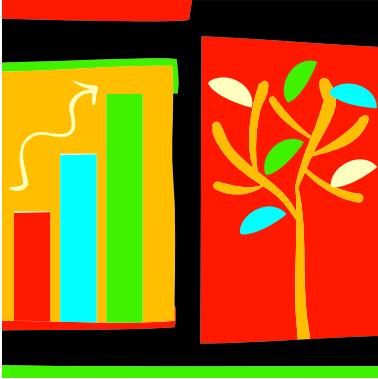

Một Danna

Đêm Trắng

(Lấy cảm hứng từ truyện ngắn cùng tên của Dostoevsky)

1...Ôi, Nastenka, Nastenka! Em có biết em đã làm anh thay đổi rồi không? Em có biết từ bây giờ anh sẽ không bao giờ tự đánh giá mình như trước đây nữa không? Bây giờ anh sẽ không buồn phiền vì đã phạm những tội ác và lỗi lầm trong đời mình, vì em đã cho anh biết rằng một cuộc sống như vậy chính là tội ác và lỗi lầm.

Nastenka ạ, có những phút giây anh cảm thấy cuộc sống tràn ngập tội lỗi, đó là những lúc anh tự cho mình là tỉnh táo nhất. Những lúc đó anh cảm thấy bản thân không bao giờ có thể bắt đầu sống một cuộc sống thật sự, anh cảm thấy đã đánh mất mọi cảm giác đối với hiện thực, và cuối cùng anh đã tự nguyện rửa mình. Trong những giây phút tỉnh táo khôn khổ đó anh thấy thiên hạ sống thật sự, thấy rằng cuộc sống của họ không phải được vẽ tạo ra, rằng cuộc sống của họ không bay biến như chiêm bao, như ảo ảnh. Anh nghĩ rằng cuộc sống của họ luôn luôn đổi mới, luôn luôn trẻ trung và không một giờ nào giống giờ nào. Rồi thì anh nhận ra rằng trí tưởng tượng thật nhút nhát, đơn điệu và tẻ nhạt đến thô thiển, nó là nô lệ của hình bóng, nô lệ của đám mây đầu tiên bất ngờ che lấp mặt trời và đem nổi phiền muộn bóp nghẹt trái tim Saint Petersburg chân chính vốn rất yêu quý mặt trời của mình, - mà

đã phiến muộn thì còn tưởng tượng nổi gì? Rồi thì cái trí tưởng tượng không cạn ấy, cuối cùng cũng tàn lụi, cạn kiệt trong sự căng thẳng thường xuyên, vì rằng ta cũng phải trưởng thành, lớn vượt khỏi những lí tưởng trước kia của mình: những lí tưởng đó sẽ bị vỡ tan ra thành cát bụi, thành những mảnh vỡ; và nếu như không có cuộc sống khác, thì ta buộc phải tạo dựng ra nó bằng chính những mảnh vỡ đó. Mà trong lúc đó tâm hồn lại khao khát, lại cầu xin một cái gì khác! Và kẻ mơ mộng hoài công đào bới trong những mơ ước cũ của mình như trong đồng tro tàn, mong tìm được dù chỉ một vài tia lửa nhỏ nhoi để thổi nó bùng lên thành ngọn lửa hồng sưởi ấm trái tim đã trở nên giá lạnh và làm sống lại trong nó tất cả những gì trước kia đã từng dễ thương đến vậy, đã từng làm xao động tâm hồn, đốt sôi dòng máu, khiến nước mắt trào khỏi hàng mi...

Nastenca này, em có biết rằng anh có thói quen là vào những kì hạn nhất định nhớ lại và đến thăm những nơi trước kia anh đã từng được hạnh phúc theo cách riêng của mình, thích xây dựng hiện tại của anh theo cái quá khứ không bao giờ trở lại và thường lang thang như cái bóng, không mục đích, vô định, buồn bã và ngán ngẩm trên các đường phố và ngõ nhỏ Saint Petersburg. Và những hồi ức! Chẳng hạn, anh nhớ lại rằng chính ở đây đúng một năm về trước, đúng vào ngày này, giờ này, cũng theo đúng vĩa hè này anh đã lang thang một mình, cũng buồn nản như bây giờ! Và nhớ lại rằng lúc đó những ước mơ cũng buồn bã, và mặc dù trước kia chẳng tốt đẹp hơn nhưng dù sao vẫn cảm thấy dường như cuộc sống dễ dàng hơn, yên ổn hơn, không có những ý nghĩ đen tối giờ đang ám ảnh, không có những dẫn vật lương tâm, những dẫn vật u ám, bức bối giờ đây không để anh yên suốt cả ngày lẫn đêm. Và anh tự hỏi mình: thế những mơ ước của người đầu rồi? Và anh lắc đầu ngao ngán nói: những năm tháng trôi đi mới nhanh làm sao! Và anh lại tự hỏi mình: người đã làm gì với những năm tháng đời mình? Người

đã chôn vùi khoảng thời gian đẹp nhất của người vào đâu? Người đã sống hay chưa? Hãy nhìn xem, anh tự nói với mình, hãy nhìn xem, thế gian đang trở nên lạnh lẽo biết bao nhiêu. Rồi nhiều năm nữa sẽ trôi qua, và tiếp đến sẽ là sự cô đơn căn cỗi cùng với tuổi già run rẩy, và tiếp nữa sẽ là nỗi buồn đau và chán nản. Thế giới tưởng tượng của người sẽ trở nên nhợt nhạt, những mơ ước của người sẽ tàn héo, chết khô và rơi rụng như lá vàng trên cây... Ôi Nastenka! Thật là buồn khi chỉ còn lại một mình, hoàn toàn đơn độc, và thậm chí không có gì để luyến tiếc, không có gì, tuyệt nhiên không có gì cả... vì rằng tất cả những gì đã mất, tất cả những cái đó đều chẳng là gì hết, chỉ là một con số không tròn trĩnh, ngớ ngẩn và hão huyền...

("Đêm trắng" của Dostoevsky - trích đoạn)

2. Nastenka này! Đã bao giờ em nhìn thấy một hòn đảo chết trong giấc mơ của mình chưa? Em sẽ hỏi anh rằng hòn đảo chết đó là gì ư? Đó là Saint Petersburg này đây! Vậy thì em đang sống trong hòn đảo chết đó chứ đâu phải em mơ về nó? Không! Em có sống đâu! Em đang mơ mà!

Em ngạc nhiên lắm sao, Nastenka? Em đừng chau mày lên như hai ngọn hải đăng kia, anh sợ lắm! Saint Petersburg này đâu có chết, nó vẫn nhộn nhịp với những chiếc du thuyền trên dòng sông Neva hấp hối nhấp nhô, vẫn ngược xuôi âm ỉ với những luồng xe cộ trên đại lộ Nevsky xám ngoét cứng đờ. Nó vẫn sống với một niềm kiêu hãnh về sự huy hoàng lộng lẫy của quá khứ, khi mà khải hoàn môn được dựng lên để chào mừng quân đội của Kutuzov đã giết chết hàng vạn quân địch ở Borodino, khi mà đại tướng niệm xuất hiện để cổ vũ cho linh hồn Pushkin trong cuộc đấu súng ở sông Tschernaja, khi mà bản giao hưởng số bảy của Shostakovich ra đời để vạch trần tội ác chiến tranh của phát xít Đức trong chín trăm ngày đêm... Em đừng giả vờ ngạc nhiên nữa em yêu, vì em đã thừa biết rằng: anh, cũng như

Saint Petersburg, tồn tại bằng nhựa sống hư ảo của quá khứ.

Em hỏi anh quá khứ là gì ư? Em hỏi quá khứ có phải là hòn đảo chết không ư? Này, Nastenka! Em đã hiểu nhầm khái niệm quá khứ rồi. Em đừng nghĩ quá khứ là một hòn đảo chết, nơi mà Kutuzov, Pushkin, Shostakovich ngự trị ở đó,...vì đó chỉ là một cách áp đặt khiên cưỡng cho khái niệm quá khứ mà thôi. Khái niệm quá khứ của người Saint Petersburg này không dễ dàng xác định bằng thời gian và nhân vật lịch sử đâu! Như anh đây, một gã khờ coi thường cuộc sống hiện tại và khinh bỉ những sản phẩm tân thời của công chúng, được coi là sống trầm cảm trong quá khứ. Ấy thế mà anh có bao giờ tự hào hay chê trách lịch sử đâu, anh có bao giờ tự nhắc lại mình đã từng là một quý ông hay một đảng viên đâu? Nhưng anh cũng đâu có mơ tưởng đến một tương lai sáng ngời hay lo sợ mất mạng vì một vụ đánh bom khủng bố? Anh chẳng hề suy ngẫm về quá khứ và cũng không thích thú gì khi nghĩ về tương lai. Nhưng chẳng hiểu sao anh lại luôn coi thường thực tại xã hội, phủ nhận cái động lực đang sống của bản thân. Anh không thuộc về hiện tại, và như vậy anh phải thuộc về tương lai hoặc quá khứ. Anh phải chọn một trong hai trạng thái này để định danh cho mình, tương lai thì mù mờ, còn quá khứ ít ra còn có thể hiểu được thông qua lịch sử. Và mặc dù không thích thú gì với quá khứ nhưng anh vẫn gán trạng thái của mình vào từ quá khứ, còn hơn là tương lai vô định hình. Vậy đấy, anh đâu có phải là biểu hiện của quá khứ mà vẫn phải cam chịu nằm trong vỏ bọc của nó, vậy mà anh lại không được khoác tấm áo hiện tại khi anh không là biểu hiện của hiện tại.

Em đã thấy chưa Nastenka! Anh là một kẻ thiên vị với quá khứ mà lại chối bỏ quá khứ, là một kẻ ngán ngẫm với thực tại nhưng lại muốn thức tỉnh thực tại, là một kẻ không bao giờ để ý tới tương lai nhưng lại dùng quá khứ để khơi gợi tương lai. Vậy đấy! Anh là một kẻ mâu thuẫn, một kẻ mang bệnh mâu thuẫn bẩm sinh. Bệnh này cũng lây lan qua đường tình dục như bệnh

AIDS đấy, em có sợ không?

Bây giờ em đã thấy hòn đảo chết trong giấc mộng của em chưa? Sao? Em bảo là đã thấy một hòn đảo chết, nhưng không phải trong giấc mộng của em mà lại là trong giấc mộng của anh à?Ồ, vậy thì em vẫn chưa thấy hòn đảo chết trong giấc mộng của em rồi! Sao? Em vừa nói gì với anh vậy? Em hỏi rằng sao anh biết được “thấy” và “chưa thấy” ư?...

3. Em hứng thú khi biết bệnh mâu thuẫn lây lan qua đường tình dục à? Anh hỏi thật nhé, Nastenca : em hứng thú với “mâu thuẫn” hay “tình dục”? A ha, em đỏ mặt rồi kìa! Vậy thì anh biết câu trả lời của em rồi. Sao? Em bảo anh đã hiểu nhầm em rồi à? Phải, phải, anh đã nhầm. Làm sao anh có thể biết được cơ chứ!

Tình dục là gì hả Nastenca? Anh nghĩ thật là vô duyên khi hai chúng ta ngồi bên nhau trong quán cà phê mà bàn về tình dục. Anh sợ khi chúng ta thảo luận hết lời cặn lí về tình dục rồi thì sẽ không muốn làm tình với nhau nữa. Anh sợ bao nhiêu ham muốn xác thịt của chúng ta sẽ được giải phóng hết trong nước bọt với vô số những con vi trùng sai lạc và mâu thuẫn. Vậy thì tốt hơn hết chúng ta hãy thực hành tình dục chứ đừng bàn luận về tình dục nữa. Em nghĩ sao, Nastenca?...

Nastenca, anh đang hoa mắt lên vì đôi môi căng mọng của em. Anh sắp ngạt thở vì cái lưỡi êm dịu và mềm mại của em rồi, em yêu! Anh đang ở đâu hả Nastenca? Em đưa anh đi đến nơi nào thế này? Anh chẳng thấy những cung điện đồ sộ hay những nhà thờ cao vút đâu cả mà chỉ thấy thứ một không gian trong trẻo không sáng chẳng tối. Em vừa bảo đây là đêm trắng à, Nastenca?Ồ, đêm trắng là như vậy sao? Thế thì đêm trắng cũng là tình dục đấy Nastenca ạ!

Hương thơm nào lan tỏa trên da thịt em thế này? Là hương thơm từ cánh đồng lúa mạch đang nhẹ nhàng tràn về, hay là hoa tử đinh hương từ mùa xuân còn sót lại đâu đây? Da thịt em đây hay là những gợn sóng dập dềnh trên cánh đồng mơn man thơm ngát? Hơi thở của em đây hay là tiếng gió hồn hển qua từng chiếc lá bạch dương? Không phải à? Chẳng lẽ cũng là hương thơm của đêm trắng, hơi thở của đêm trắng? Ày! Khoan đã, Nastenka! Đừng gán ghép mọi cảm giác vào từ đêm trắng như vậy, em yêu! Em bắt đầu cố tình dùng miệng lưỡi giao hoạt của mình rồi đấy, đừng lại thói quen lạm dụng ngôn từ ấy đi! Hãy tự nhiên đi nào!

Dòng nước nào đây Nastenka? Có phải là sông Neva hay không? Hay chỉ là ảo ảnh của trận lụt lội từ năm một ngàn tám trăm hai mươi tư hiện về? Trận hồng thủy thứ hai của loài người ư? Ôi, Nastenka, em có thể nói đùa trong lúc này được sao? Nào, hãy vớt anh lên thuyền đi, anh sắp sặc nước rồi đây này!... Nastenka! Em quá đáng lắm rồi đấy! Sao em có thể mê man một mình ngắm đêm trắng mà mặc kệ anh ngấp ngoải trong cơn lũ lụt điên cuồng này? Em ích kỉ quá đấy!

Em nhìn này, Nastenka! Mưa tuôn xối xả ngoài đại lộ Voznesensky, gió đang quần quai va đập vào từng ô cửa của cung điện Mùa Đông, sấm chớp ầm ầm trên tháp nhọn của cung Đô Đốc. Em giật mình à? Đừng sợ, đừng run rẩy như vậy! Có anh ở đây rồi!... Nào, hãy từ từ gối đầu vào vai anh! Hãy ôm anh đi! Nastenka, em có biết em là một cô gái tuyệt diệu không? Anh yêu em...

Gì cơ? Em hỏi về căn bệnh mâu thuẫn à? Thôi được, anh sẽ trả lời em.

Em đã bị lây virus mâu thuẫn từ anh rồi đấy. Rồi nó sẽ gặm nhấm em suốt cuộc đời này. Ừ, anh biết, anh cũng như em thôi, không tiếc nuôi dàu. Anh đã cảnh báo trước cho em là nó lây lan qua đường tình dục mà em vẫn quyết định dân thân vào chỗ nguy hiểm, vì vậy cả hai chúng ta đều không thể tiếc

nuôi. Nhưng anh vẫn chưa hiểu là em làm tình với anh vì yêu anh hay vì tò mò với virus mâu thuẫn? Thôi được, thôi được, đừng lờm anh nữa, anh không nghĩ ngợi linh tinh nữa! Anh đi vào vấn đề chính đây.

Trước hết anh hỏi em “tình dục là gì”? Là cái mà chúng ta vừa làm ư? Em có chắc không đấy? Chắc à? Thế những khi em tự mơn trớn cơ thể mình trong bồn tắm thì sao? Trong giấc mơ em làm chuyện đó với một kẻ vô hình để khi tỉnh giấc thấy quần lót ướt sũng, đó không phải là tình dục sao? Em bảo là anh đã sai à? Em bảo tình dục là sự va chạm xác thịt giữa nam và nữ chứ không phải là thủ dâm và mộng dâm, có đúng thế không? Hãy nói rõ hơn nữa đi, Nastenka, bởi khi một thằng nhóc ôm và bú bầu ngực của mẹ nó thì đâu gọi là tình dục? Nói rõ hơn thì tình dục là sự va chạm giữa dương vật và âm hộ đúng không? Em gật đầu rồi đấy nhé. OK! Vậy thì đôi môi căng mọng của em mới vừa rồi làm cho anh run rẩy không gọi là tình dục sao? Còn những kẻ đồng tính luyến ái nam dùng hậu môn để quan hệ, những kẻ đồng tính luyến ái nữ dùng dương vật giả để làm tình thì có gọi là tình dục không? Em lại gật đầu rồi đấy nhé! Vậy thì khái niệm tình dục là gì hả Nastenka? Đó chẳng phải là một mớ bòng bong mâu thuẫn sao! Ấy vậy mà người đời chẳng hiểu cái chấp chước của bản thân mình. Họ không tự soi xét lại bản thân mà lại vội vàng cho kẻ khác là sai lạc, làm cho một nhạc sĩ tài năng nhưng đồng tính luyến ái như Tchaikovsky phải đau khổ mà tự vẫn. Tội ác của họ nào có khác gì với tội ác của Hitler, kẻ cho rằng chỉ có dân tộc Arian thượng đẳng là được quyền cai trị thế giới. Em đã hiểu chưa, Nastenka?

Ôi, Nastenka, em là một con quỷ! Em lại hành hạ anh nữa rồi!... Thôi được, thôi được. Nhưng sao em lại quay lưng vào anh thế này? Hả? Em muốn phá bỏ sự mâu thuẫn của tình dục sao? Em muốn một điều khác lạ ư? Em muốn một vị trí khác à? Em hiểu nhanh lắm, em yêu!

4. Nastenka yêu quý, mình cùng nhau chèo thuyền dọc theo con sông nhỏ Moika này, OK? Đêm trắng thật kì diệu, em nhỉ! Sao tạo hóa lại ưu ái với mảnh đất Saint Petersburg này đến vậy, mùa thu thì lá vàng rực trải dài khắp các nẻo đường, mùa đông thì ta tha hồ dạo chơi và câu cá trên mặt băng rộng hàng kilomet của mặt biển Baltic, mùa xuân thì những chồi non xanh mơn mớn soi mình trên các mảng băng tan vô định hình, còn mùa hè thì có đêm trắng hư ảo, độc nhất vô nhị trên thế giới này. Ủa, sao mắt em lại buồn như vậy, Nastenka? À, anh hiểu rồi, điều ưu ái nhất của Thượng Đế dành cho Saint Petersburg này là một cô gái kì diệu tên là Nastenka. A ha, em cười tức là công nhận lời khen giả tạo của anh rồi đấy nhé! Ôi, sao lại có một cô gái thích nhìn đến như vậy cơ chứ?

Em có thấy những khung cửa, có thấy những cành cây, có thấy những đám mây, có thấy những hàng rào, có thấy những viên đá granit, có thấy những con sóng không? Anh cũng vậy, anh chẳng thấy gì cả. Anh chỉ thấy một không gian huyền hoặc hai chiều hay bốn chiều gì đó bao quanh chúng ta. Anh không thấy những hình khối ba chiều nào hết bởi không thấy ánh sáng và bóng tối đâu cả. Tất cả mọi vật đều mờ ảo, dường như đan xen vào nhau làm anh không thể nào phân biệt được. Sao? Em bảo em có thấy một thứ à? Cái gì vậy, Nastenka? Có phải là thấy tình yêu của anh không? Ồ, không phải ư? Sao em chẳng khi nào vuốt ve đôi tai anh cả? Hừm! Em bảo em nhìn thấy không khí à? Em bảo không khí chẳng khác gì những vật hữu hình trong đêm trắng hư hư hoặc hoặc này nên em nhận ra được cái vô hình của thiên nhiên phải không? Em hỏi anh bản chất của vũ trụ này là gì à? Là ba chiều hay vô số chiều, là hữu hình hay vô hình, là phân biệt được hay không

phân biệt được, là chế ngự được hay không thể nào nắm bắt được nó? Này, Nastenka, em có nghi ngờ tình yêu của anh không? Tại sao không? Tại vì em chẳng thể nào đo đếm được tình yêu của anh nhưng em vẫn cảm nhận thấy sự lôi kéo nơi anh, đúng không? Là vì em cứ say sưa trong men tình của cuộc sống, tự nhiên muốn gần gũi và khám phá anh, chẳng vì một lí do hay ý niệm nào hết, đúng không? Em yêu, đó là vì em chẳng hề có khái niệm tình yêu nơi anh, em chẳng hề ve vuốt anh bằng những lời dịu ngọt, chẳng hề suy nghĩ và lo lắng về cuộc sống khi kề vai bên anh. Đó là bản chất của vũ trụ này đây em ạ! Vậy thì chúng ta cứ say sưa đắm mình trong đêm trắng trong treo và sâu thẳm này đi, đâu cần phải toan tính xem nó tròn hay vuông, tách rời hay thống nhất... Hãy nhắm mắt lại đi, hãy hít vào thật sâu và thở ra nhẹ nhàng, hãy quên tất cả mọi thứ đi! Hãy cảm nhận một nụ hôn đang run rẩy trên gáy em...

5. Chúng mình dừng lại trước nhà thờ thánh Nicolai nhé, anh muốn nghe tiếng chuông nhà thờ một chút. Em có hiểu ý nghĩa của những tiếng chuông không? Đó là âm thanh cộng hưởng giữa trời và đất, là sợi dây nối liền Con Người với Chúa Trời, là giai điệu tình yêu của đôi ta đây. Em đừng nghĩ rằng anh ở gần nhà thờ, ngày ngày nghe tiếng chuông quen thuộc thì sẽ nhàm chán. Em có biết rằng mỗi lần nghe tiếng chuông anh có một cảm xúc khác nhau không? Ví như đêm nay, cùng em du thuyền trên dòng Moika trong đêm trắng, anh thấy tiếng chuông nhà thờ có một sự tương đồng sâu sắc với đêm trắng. Anh thấy đều là một sự giao hòa giữa trời và đất, giữa ngày và đêm, giữa anh và em. Em có thấy vậy không, Nastenka? Không gian đêm trắng vốn trầm lặng bỗng trở lên sống động mà nhịp nhàng một cách

bất ngờ trong tiếng chuông dồn dập mà trong vắt. Âm thanh vang lên mà dường như chẳng hề có âm thanh đâu cả, có chăng chỉ cảm thấy nhịp đập trái tim của đôi tình nhân đang đan tựa vào nhau. Ánh sáng tựa hồ lan tỏa khắp nơi mà chẳng thấy ánh sáng ở đâu cả, hình như đó là đốm sáng hư ảo phát ra từ đôi mắt xanh biếc của cô gái. Sóng sông tưởng chỉ va đập vào hai bên bờ granit nhỏ hẹp mà thực ra lại nhấp nhô bất tận dọc theo chiều dài của con sông.

Hãy nhìn xuống mặt nước đi, Nastenka! Những mái vòm nhà thờ bằng vàng rung rinh theo hơi thở đêm trắng. Đó không phải là sóng đâu, em yêu. Đó chính là tiếng chuông nhà thờ đấy! Hãy nhắm nhìn âm thanh tinh khiết đó cho thỏa thích đi bởi chỉ trong giây lát nữa thôi anh sẽ làm cho nó tan biến. Ha ha! Em thấy chưa! Tất cả đã tan vỡ hết rồi, đâu còn mái nhà thờ diễm lệ, đâu còn âm thanh thánh thót... bởi tất cả chỉ là ảo tưởng của chúng ta mà thôi. Mái vòm ta nhìn thấy, tiếng chuông ta nghe thấy chỉ là những ảo giác không hơn không kém. Em nghĩ anh đang hiện hữu trước mặt em sao? Không đâu, đó chỉ là một vọng tưởng của em thôi. Em có cảm thấy một hình ảnh của anh đang lơ mơ tồn tại trong bộ não của em không? Đó cũng không phải là anh đâu! Em đừng hoang mang như vậy, Nastenka! Em có biết rằng thực ra anh đang ẩn giấu trong trái tim em, tồn tại theo hơi thở tự nhiên của em, và em không thể nào thấy được. Em có hiểu không, em yêu, cái người đang dựa vào lòng anh này cũng không phải là em đâu? Em gật đầu? Em đã hiểu thật sao? Vậy thì anh phải bóp chặt ngực em để anh luôn ở trong trái tim em. Em đang thở à Nastenka? Không, đó là tiếng thở của đêm trắng đấy, là tiếng chuông hỗn hển bay lượn trong không gian trong vắt, vô tận.

6. Em thấy khó chịu, bứt rứt trong lòng à Nastenka? Em đến kì rồi à? Đây

nhé! Em có nhìn thấy những khung cửa kính nghiêm trang bên hai bên hè đại lộ Nevsky không? Chúng đang gườm gườm, soi mói nhìn chúng ta đúng không? Em rất khó chịu khi thấy ánh mắt long lanh sòng sọc của chúng đúng không? Vậy thì sao em không làm cho chúng trở thành mù lòa đi! Làm bằng cách nào ư? Đơn giản thôi, em hãy hét thật to lên, hét cho đến khi nào chúng vỡ tan tành.

Ha...aaa...aa...a...

Ôi! Tiếng hét của em kinh khủng quá!

Choang! Choang! Choang!...

Em đã thấy thoải mái trong lòng chưa? Những bức bội vô cơ đã vỡ tan như những mảnh vụn kia chưa?

Vui không em khi cái nhìn sâu xa và trong vắt đến khó chịu của đêm trắng đã vỡ tan tành? Những mảnh vụn đó cười loang choang trên hè phố như chưa bao giờ được cười. Chúng sung sướng đến điên dại vì được thoát khỏi cái mặt nạ nghiêm trang giả tạo. Vui thật đấy! Chính em đã làm cho chúng được sống, dù chỉ sống trong một giây phút huy hoàng, dù chỉ là một lần duy nhất được cười trong đời. Nhưng...Sao em lại trở lên buồn như vậy, em yêu? Em hối hận vì làm chúng vỡ? Em cảm thấy tội lỗi khi làm chúng phơi cái xác tan tành trên hè phố? Đừng vậy mà, Nastenka! Những bút rút trong người em đã được giải tỏa rồi, những cổ chấp của tấm kính đã biến mất, những giả tạo của đêm trắng đã bị phá vỡ, đó mới là cái đáng vui. Còn hậu quả như thế nào thì mặc kệ nó đi! Này, chúng mình cũng không còn thời gian suy nghĩ nữa đâu, có hai người cảnh sát đang tiến đến chỗ chúng ta kia. Nào, chạy thôi!

Chạy nhanh một chút nữa đi nào, Nastenka! Chúng mình sẽ nấp dưới gầm cầu Dvorsovoy. Sẽ không có ai thấy bọn mình. Sẽ chỉ có hai chúng ta dưới gầm cầu thôi, sẽ chỉ có một cuộc hôn cháy bỏng dưới gầm trời này thôi.

Nhanh lên em!

Bây giờ dưới gầm cầu kín đáo này, em hãy hét đi, hét cho sóng Neva tỉnh giấc! Khoan, từ từ đã! Đợi anh bịt tai vào đã! Nào, hét đi!

.....

Anh thấy uy lực tiếng hét của em rồi. Anh thấy sóng sông Neva bắt đầu nổi lên từng đợt cuốn cuộn. Anh thấy những ô cửa kính của cung điện Mùa Đông bị nứt nẻ rồi vụn nát rơi xuống hè phố như những hạt mưa đá. Anh muốn nghe cái âm thanh đó lắm, nhưng anh biết mình cũng sẽ tan tành như vậy khi bỏ hai tay ra khỏi tai, anh chưa muốn xa em, thôi thì nhắm mắt cũng được. Anh thấy những cột nước từ mặt sông Neva vút lên cao như những đài phun nước, những con cá chao lượn trên không như những cánh hải âu, những du thuyền bị vỡ tung rồi từ từ chìm ngấm như con tàu Titanic thuở nào. Những người khách du lịch kinh hoàng, chơi vơi trên dòng sông đang quay cuồng điên loạn. Trông họ thật đau đớn và sợ hãi. Họ không cầu cứu sự che chở của các thiên thần mặc dù thiên thần bằng vàng đang nóng ruột chờ đợi lời cầu nguyện của họ, họ mặc cho thiên thần quay tit trước mắt họ trên tháp nhọn của nhà thờ thánh Peter và Paul. Họ sắp chết rồi, không phải chết vì tiếng hét hãi hùng của em hay những cơn sóng thịnh nộ của Neva mà chết vì thiếu niềm tin. Họ sợ hãi đến cực độ không phải vì cái chết đang đến gần mà vì đã mất niềm tin vào cái sống. Chính sự sống đã làm họ chết, chính họ đã làm họ chết, chứ em hoàn toàn không có lỗi gì đâu. Đừng nhỏ lệ, Nastenka! Hãy hét nữa đi! Ah, anh thấy những thanh rầm cầu bắt đầu run lên bần bật, ốc vít bung ra, bắn tung tóe như pháo hoa. Rồi vài phút nữa thôi nó sẽ sập xuống, sẽ hòa vào cuộc nhảy múa điên cuồng của sông Neva. Hãy núp vào hốc tường này, em yêu! Bây giờ dù em có im lặng thì cơn thịnh nộ này vẫn được tiếp tục. Em không tạo ra cơn thịnh nộ này mà chỉ là một giọt nước làm tràn li thôi, những bức bối từ lâu đã ngấm ngấm tồn tại ở trong

lòng thành phố này, nay nó mới có cơ hội được giải bày. Nào, hãy im lặng ngủ trong lòng anh, em đã mệt lắm rồi đấy!

7. Đêm nay em nhất định phải đi làm sao, Nastenka? Đôi mắt em có vẻ rất mệt mỏi đấy! Anh thật buồn vì không có tiền để nuôi em, thậm chí anh không thể tìm cho em một công việc bình thường. Anh thật vô dụng! Ừ, anh hiểu, anh hiểu. Anh không có ý miệt thị công việc của em, anh biết trước khi yêu anh em đã làm công việc này rồi. Bản thân anh cũng không để ý tới tính chất công việc của em, anh chỉ cần được yêu em là đủ lắm rồi, em cũng biết mà. Anh chỉ buồn là không thể làm gì được để em đỡ vất vả hơn, để em khỏi phải một mình đứng trên hè phố trong đêm trắng sương rơi để đón khách. Ôi, anh ước sao mình là một con người thực sự của thành phố này để có thể được lẫn lộn kiếm tiền nuôi em! Không, anh không có ý đó đâu, em đừng giận anh! Em là một cô gái dễ thương nhưng mạnh mẽ, anh có tư cách gì để thương hại em chứ, anh chỉ là một kẻ lạc loài ở Sain Petersburg này mà thôi. Anh hiện hữu trong thành phố này không khác gì một bóng ma cô đơn, nếu không có em thì anh đã rời khỏi hòn đảo chết này từ lâu rồi.

Thế rồi em bước ra khỏi căn phòng tối tăm này để dang tấm thân mệt mỏi cho đêm trắng quyền năng như một vật tế lễ. Anh còn có thể làm gì hơn ngoài việc cầu nguyện cho em đất khách để nhanh chóng trở về bên anh, trở về với bóng ma chân thật của đời em. Anh mơ màng nhìn ra ngoài đêm trắng trong bản nhạc “hòn đảo chết” day dứt, khắc khoải và sâu thẳm của Rachmaninov. Kia, bóng em đứng trên quảng trường Vostannia. Em tựa vào cột đèn, phả khói thuốc trắng vào khoảng không pha lê trong vắt. Đêm trắng xung quanh em trở lên mờ đục, bàng mang. Những ảo ảnh của khói thuốc hiện ra trước mắt em chẳng phải là những ước mơ cháy bỏng, chẳng phải là

những kỉ niệm êm đềm, mà chỉ đơn giản là khói thuốc vô ý nghĩa, chỉ đơn giản là một ảo ảnh tồn tại, thế thôi. Em sống, em yêu, em làm tình, em kiếm sống, em đếm tiền, em hút thuốc. Vậy là em thỏa mãn lắm rồi, em hạnh phúc lắm rồi.

Có một tên cảnh sát đi tuần đêm đến chỗ em đứng xin lửa hút thuốc. Hắn chỉ giả bộ xin lửa thế thôi chứ thực ra hắn đến để thỏa thuận giá cả với em. Em thừa biết vậy nên đâu có lấy bật lửa ra, mà nói luôn giá cả và địa điểm. Loại gái phải đứng đường như em chỉ đáng giá tám trăm rup mỗi lần thôi, hắn thừa biết vậy nên cũng không thêm mặc cả. Em dẫn hắn vào trong một ngõ hẻm... Hai mươi phút sau em trở ra, trên khuôn mặt trái xoan vẫn còn phảng phất mùi tinh trùng tanh tươi. Em mỉm cười đếm tiền rồi lại lấy thuốc ra hút. Đó là thói quen hút thuốc hay là biện pháp giết chết những con tinh trùng dơ bẩn vẫn còn vương vãi trong răng miệng của em? Em mỉm cười, là thói quen hay là biện pháp thì có gì khác nhau đâu, miễn là sống và sống...

Một chiếc xe Volga cũ kĩ dừng lại trước mắt em. Sau vài lời thỏa thuận em lên xe với hai người đàn ông đó. Chiếc xe chậm rãi vờn nhẹ giữa hai bên phố cổ mặc trầm, rồi bất ngờ vun vút phóng ra bờ sông thoáng đặng như muốn xé toạc đêm trắng bao la. Chiếc xe dừng lại bên bờ sông, im lặng đến ngạt thở như những ngọn tháp nghiêm trang của nhà thờ Smolnui. Sóng sông bắt đầu nổi lên, dập dờn và say mê. Chiếc xe cũng dập dờn theo sóng...

8. Nastenka! Tại sao em lại mê mê từ một nghìn rúp trước mặt anh như vậy? Anh bắt đầu nhức mũi vì cái mùi tinh trùng ngòm ngợp vẫn còn vương vãi trên tờ tiền này rồi đấy! Em muốn hỏi anh rằng đây là tiền thật hay tiền giả ư? Vậy theo em thế nào là tiền thật, thế nào là tiền giả? Tiền thật là tiền do ngân hàng nhà nước in theo quy định, tiền giả là tiền do mafia in lậu?

Không, đây là em nói đến xuất xứ của tiền chứ đâu phải tính thật giả của tiền. Em bảo rằng xuất xứ và nguồn gốc thể hiện tính thật giả của tiền? Vậy thì em nên đến ngân hàng mà hỏi về sự thật giả của những đồng tiền này, chứ anh làm sao biết được. Nhưng Nastenka này, tại sao chỉ có tiền từ kho bạc nhà nước xuất ra thì là thật, còn từ các nguồn gốc khác lại là giả? Em bảo rằng đó là luật pháp qui định như vậy? Nếu luật pháp có quyền quy định sự thật thì khi nó quy định thần dân phải chết khi làm phật lòng một hoàng đế thời xưa cũng là cái thật sao? Nếu em cho rằng thần dân đó chết không đáng, rằng đó là một sự lòn bịp của chế độ phong kiến, còn luật pháp của xã hội dân chủ là ý chí chung của một bộ phận lớn người dân thì ý chí của bộ phận nhỏ khác vút đi đâu? Em yêu, điều anh muốn nói là ý chí tự muốn in ấn tiền của một bộ phận nhỏ những băng nhóm mafia thì luật pháp không thêm để ý sao? Luật pháp của xã hội chúng ta hoàn toàn không bảo vệ những tên tội phạm, ngay từ đầu các nhà lập pháp đã có ý kì thị những điều không thuộc về chính quyền. Vậy sự khiên cưỡng, thiên vị đó có thể làm ta tin rằng những đồng tiền xuất phát từ kho bạc nhà nước là thật không? Em bảo rằng anh đang cố tình bao che cho cái giả dối và xấu xa, bởi tiền giả sẽ gây ra lạm phát, ảnh hưởng xấu đến đời sống của mỗi người dân thường. Ôi, Nastenka, em đang nói về kết quả tốt xấu của tiền thật tiền giả chứ đâu phải nói về sự phân biệt tiền giả tiền thật! Anh biết, anh biết, tiền giả sẽ ảnh hưởng xấu đến nền kinh tế quốc dân nhưng điều chúng ta đang bàn là: thế nào là tiền giả cơ mà, chúng ta còn chưa xác định được đâu là tiền giả thì sao có thể nói đến tác hại của nó. Vậy, xác định thật giả thông qua qui định luật pháp là một câu trả lời chưa thỏa mãn.

Em bảo rằng chúng ta có thể xác định tiền thật tiền giả thông qua máy kiểm tra tiền để phân biệt sự khác nhau tiền do nhà nước in và tiền do mafia in? Em ngây thơ của anh ơi, em vẫn chưa hiểu sao? Cái máy đó chỉ có thể

phân biệt được nguồn gốc của tiền thôi chứ làm sao phân biệt được thật giả? Nếu như bọn mafia có thể in tiền giống y hệt tiền của kho bạc nhà nước thì cái máy đó coi như vô dụng. Và thực tế thì in tiền luôn là cuộc rượt đuổi kỹ thuật giữa kho bạc nhà nước và các nhóm mafia.

Nastenca, em là một cô gái tôn thờ hiện sinh, và chính em đã truyền cái tinh thần kì diệu đó cho anh, vậy sao em còn hỏi anh cách phân biệt thật giả làm gì? Có phải em đang băn khoăn khi những nếp nhăn sẽ xuất hiện trên khóe mắt ẩm ướt kia, em đang lo sợ khi cái ẩm ướt của phụ nữ sẽ ra đi để lại trong em một nỗi khô khan héo úa? Có phải vì vậy mà em mới mân mê tờ một nghìn rúp loang lổ này phải không? Em lo sợ nhan sắc tàn phai, em lo sợ đồng tiền này là giả, đúng không? Nastenca yêu quý của anh, trong những đồng tiền được lưu hành trong xã hội của chúng ta có vô số những đồng tiền không phải do kho bạc nhà nước phát hành nhưng chúng ta vẫn sử dụng mà không chút mảy may nghi ngờ. Đó là vì chúng ta không biết đến sự thật giả. Mà thực ra thì làm sao có thể đánh giá rõ ràng thật và giả, chúng chỉ là những khái niệm được con người qui ước theo một tiêu chuẩn nào đó, mà tiêu chuẩn đó cũng là một khái niệm được con người qui ước...

Em yêu, sắc đẹp vốn chưa khi nào nở rộ thì sao có thể tàn phai! Tình dục vốn tự nhiên theo bản năng, em nào có cố gắng tạo ra lần kinh nguyệt đầu tiên nên em đâu cần phải lo đến ngày mãn kinh! Đồng tiền này do em bỏ tinh thần và sức lực ra mới có được thì đừng nên nghi ngờ nó, nó chính là một phần đời của em, dù chỉ là trong nửa tiếng đồng hồ. Dù cho người nhân viên ngân hàng có nói rằng đây là đồng tiền giả thì đối với em nó vẫn là một biểu hiện có giá trị, nó chỉ phản ánh cho sự sống của em chứ không hề thật hay giả. Hãy dùng số tiền này mà mua cái váy em thích đi!

Và đêm trắng này, không phải là ngày hay đêm, không phải là sáng hay tối, không phải là trắng hay đen, mà nó chỉ là một trạng thái sinh tồn không

thể xác định được của thiên nhiên. “Đêm trắng” chỉ là một cách định danh, không hề có ý nghĩa gì cả. Và anh, chỉ là một khái niệm do em tạo ra chứ bản thân anh chưa khi nào tồn tại. Còn em, cũng chẳng có gì khác, chỉ là một vọng tưởng của anh. Chúng ta chỉ là những bóng mây ảo ảnh dưới vòm trời xanh ngắt này, vậy sao có thể nói là “của” được?

9. Đêm trắng đã chìm vào giấc ngủ sâu rồi đây! Em hãy ngủ đi, Nastenka yêu kiều của anh! Em hãy vo tròn người lại như con mèo bé bỏng kia đi! Anh thích nhìn những đường cong cơ thể của em đan xen vào nhau làm cho anh phải tưởng tượng chúng khi riêng biệt thì sẽ ra sao. Anh muốn tượng hình ảnh một bộ ngực tròn trĩnh đang phoir phoir trước gió sông Neva, anh suy nghĩ về một đôi môi đầy đặn đang mơ màng trong khói thuốc, anh liên tưởng đến một cặp mông tròn trịa đang cuồng nhiệt trong tiếng nhạc rộn ràng của hộp đêm...

Mãi suy nghĩ vu vơ anh chẳng để ý em đã cuộn tròn trong giấc mộng đêm trắng tự bao giờ. Em lạc vào Vườn Hè rồi sao? Đó là khu vườn nuôi dưỡng những đam mê mơ mộng của em à? Anh thấy rồi, Nastenka! Anh thấy em đang lang thang dưới những lùm cây sương mù. Em say mê ngắm nhìn những bức tượng sống động dọc theo các lối mòn mờ ảo. Ồ, em đã hóa thân thành nữ thần Đêm Khuya rồi sao? Em mang ước mơ gắn vào những vì sao lấp lánh, em nắm giữ những giấc mộng bằng vòng nguyệt quế đầy quyền lực trên đầu, em thả những thông thái trầm mặc lên đầu con cú mèo dưới chân em. Đôi mắt em vừa như đắm đắm mang đầy trí tuệ sâu xa vừa như mơ màng trong cơn đam mê hoan lạc. Em bước ra khỏi bức tượng, bắt đầu điệu nhảy của đêm tối màu trắng. Nhục dục. Quyền lực. Thông thái... Khu vườn trở lên nhộn nhịp với những ánh mắt xoi mói hướng về em, với những tiếng

nuốt nước bọt của Democrite, Aristotle, Alexandros, Ceasar... Những vĩ nhân, anh hùng loay hoay trên bức tượng, bắt lực nhìn cái nhựa sống hùng hực trên thân hình trần truồng của em. Những triết gia há hốc mồm, mắt đung đưa theo điệu nhảy quyến rũ của em. Những nhà thông thái đó đang tìm hiểu nhịp điệu của vũ trụ ẩn hiện trong điệu nhảy kì diệu kia. Những hoàng đế thì tức giận vì không thể nào chạm được vào thân hình em mà cũng không thể nào giết em vì tội quấy rối tình dục, gân đá đỏ au nổi đầy trên mặt. Không tức giận sao được khi quyền lực của họ bị vô hiệu hóa trong màn đêm lấp lánh, kì bí của em!...

Nastenca! Nữ Thần Đêm Khuya là Em hay Em là Nữ Thần Đêm Khuya? Em đang cuộn tròn trên giường hay đang nhảy múa trong Vườn Hè? Saint Petersburg là mảnh đất có thực trên quả địa cầu hay là ảo ảnh của một hòn đảo cô độc chỉ hiện ra trong giấc mơ? Nastenca, anh đang ở đâu? Tại sao anh không thể có mặt trong Vườn Hè của em? Tại sao em bỏ lại anh cô đơn một mình trong khung cửa mờ ánh sáng này? Sao đêm nay anh không thấy những nóc nhà thờ bên ngoài khung cửa sổ như những đêm trắng trong vắt khác mà chỉ thấy một sự mờ ảo vô hình? Có phải anh đang sống trong giấc mơ?

10. Em cứ say mê nhảy nhót trong Vườn Hè của em đi, Nastenca! Anh muốn tìm nơi chốn của riêng anh, nơi anh là chúa tể. Anh lang thang vô định một mình khắp các con phố điên khùng của Saint Petersburg nhưng chẳng nhận thấy một môi cảm thông gần gũi nào cả. Anh nghe thấy những tiếng la hét man dại của con bệnh tâm thần trên bờ kênh Gribaevdova. Anh nghe thấy tiếng thở dung tục của các cô gái điếm dọc đại lộ Nevsky. Anh nghe

thấy tiếng súng lạnh lùng phát ra từ cung điện Mùa Đông. Anh nghe thấy tiếng còi chữa cháy inh ỏi dưới chân nhà thờ Troisky... Anh cảm thấy những âm thanh đó thật xa lạ mặc dù hình như nó đã từng rất gần gũi với cuộc sống của anh. Anh thấy xa lạ với quá khứ, như thể anh chưa khi nào sống vậy. Bước chân anh đi qua biết bao con phố cũ kĩ mà chẳng để lại một dấu chân nào, anh biết anh đã trở lên xa lạ với cả một hạt bụi của Saint Petersburg. Rồi anh đã đến bên bờ biển Baltic. Không một bóng người, không một tiếng người. Không gió biển, không sóng biển. Không trắng không đen, không sáng không tối, không trong không đục, không rõ ràng không mờ ảo...

Nhưng bất chợt anh nhận ra bờ biển này cũng xa lạ với anh. Anh mua một cái thuyền phao rồi bắt đầu chèo ra khơi. Anh phải ra đi đến một vùng đất khác. Hãy tha lỗi cho anh vì sự ra đi không lời báo trước này. Anh biết em sẽ bàng hoàng khi tỉnh dậy vì không thấy anh ở bên cạnh, nhưng hãy hiểu cho anh, anh phải trở về với cuộc sống của anh, anh phải xa rời hòn đảo ảo mộng này. Có thể Saint Petersburg không phải là hòn đảo chết nhưng đối với anh bây giờ, nó sống hay chết cũng chẳng hề gì cả. Bởi anh nhận ra rằng nó hoàn toàn xa lạ với anh mặc dù nó dạy cho anh biết thế nào là cuộc sống. Miền đất anh sẽ đến như thế nào anh không biết, và anh cũng không cần biết. Anh chỉ cần biết phải xa rời em, càng sớm càng tốt, mặc dù cả đời này em sẽ luôn tồn tại trong trái tim của anh.

Đêm trắng dần dần lùi lại sau lưng anh. Trước mắt anh là ánh bình minh đang lan tràn trên mặt sóng. Hương biển nồng ấm bao vây quanh anh.

Saint Petersburg, tháng 3 năm 2007

Một Danna

Đánh máy: Danna
Nguồn: vannghechunhat.net
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 4 tháng 4 năm 2007